

ДІЛО

ВХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Корто почт. шадн. 143.322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймє від
11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА
Місячної в краю 500 зол.
За границею
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 3 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 30-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ до АДМІНІ-
СТРАЦІІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИКІРНИКА
25 сот.

Перехід за Збруч.

Львів, 17. липня 1929.

Десять літ тому розпочалася друга дія мартирології Української Галицької Армії. Після мілітарної невдачі на терені Східної Галичини й дипломатичної невдачі на терені Парижа, перта чисельною і технічною перевагою польських військ, скріплених чудово у Франції вивченою армією ген. Галазера, і морально пригноблена постановою Мірної Конференції а дня 25. червня 1919 р. про потребу окупації Галичини, як засобу проти її „большевизації“, — УГА перейшла вчорачку Збруч і найшла сьогодні по тому боці матерійні землі. Але цей акт був не лише одною подією із довгої черги численних подій історії війська. Перехід за Збруч розпочинав не лише нову серію радістю чи смутком криті воєні подвиги й невдачі, славетні успіхи й неспівні промахи. Перехід за Збруч УГА був „великим іскодом“ синів Галицької Землі, найдалі на південний захід висушеної української провінції, які примушені покидати рідні селища — йшли на схід, у глибоку спільно великої батьківщини, поспішаючи тамошнім братам своїм на поміч у їхньому горю і сподіваючись потім, згодом, помочі ні від кого іншого, а від тих самих своїх східних братів.

Перехід за Збруч був першим актом, що на очах засвідчував про узгодження галицьких політичних планів з політичними планами наддніпрянців, був актом, що кровю і потом зрошені аусаді обох відомів одного народу об'єднував у спільному пориві. І тому перехід за Збруч УГА став переломним моментом в історії українського народу, бо творив не лише історичний прецедент, але став теж рішучим чинником для перетворення психіки народу.

Захоплювання галичан гаслом „соборності і суверенності“ ніколи — до дня переходу за Збруч — не виходило зпоза мряковини романтики. Цього мряковини не розвіяв навіть акт формального об'єднання з 3-го чи пак 22. січня 1919 р., бо на ділі він так і залишився лише формальністю, що не встигла бути реалізована. Тому теж до всього того, що діялося там, на сході, ставилися галичани, як до чогось, хоч і віби рідного, а проте якогось такого далекого, незнайомого й незрозумілого! Сфера національно-політичних інтересів не виходила поза межі Сян-Збруч. На українську державу на сході галичани гляділи щонайвище як на контрагента, до якого треба мати жалю, що не виконує свого обов'язку помагати Галичині, як сід, у її окремих змаганнях. Такий кут погляду віджив і потім. Він існує у деякого й нині, як прокляін старого галицького політичного виховання: шукати завжди якоїсь орієнтації, — як не на Австрію і її союзників, то на Польщу, як не Росію, то на — Україну. Так, якби це було все одно, якби це була „рівні величини“, між якими належить вибирати лише відповідно до моменту, до конюкттури, і до яких наше відношення галичани має нормувати критерій: що краще виплатиться? В дні переходу за Збруч соборність ставала річчю реально зовнішньою, чимось, що бачилося і відчувалося, дарила, що позаду залишилися рідні стріхи на убожій землі, а в той час для „Соборної“ утрачені. І в той-же день нікто, либонь, не думав про українського наддніпрянського „контрагента“: існувала свідомість не лише етнічної, але й національно-політичної спільності, неподіленої жадним сепаратизмом, жадним софізматизмом про „вужчі“ і „ширші“ батьківщини. Десять літ тому рився над Збручем серпанок романтичних мрій і відсаював дівчисті брутално відкрити галичанам двері до жорстокої дійсності, дійсності знаменних падій і гірких розчарувань, а проте тієї єдиної приємної дійсності, якої не можна минути ніякими найчудовішими воздушними шляхами — у дорозі до бажаної реальної мети... У Збруч-річці затоплено безповоротно романтично-патрістичні декларації, а зроджено з неї — діло. Воно не повелося, але воно було. І фактом свого здійснення показало уголовний камінь під далеку майбутність народу.

Бо акт переходу за Збруч належав до тих актів, що творили нам, галичанам, національну традицію. Її відсутність була тим прокляттям, що поклато потім свою печатку на нашій анаціональній — бо лише етнічній та територіальній — фізіономії. Національна традиція, джерело кристалізації та живучості нації, почала творитися у нас із стрілецькими легіонами. Але все ще ця традиція мала характер місцевий, обласний. Перехід за Збруч галицькій історичній традиції прищеплював характер всеукраїнський. Колиж з традицією про Усусів зв'язана боротьба проти Росії, то перед переходом за Збруч ця боротьба була всестакі лише причіною до боротьби осередних держав, була оперта на надії не власної перемоги, лише перемоги Австрії й Німеччини, яку кров Усусів мала позискати й для українських цілей. Зате перехід через Збруч ставив галичан уперше у весь зріст безпосередньо проти Росії, як проти ворога Галичини, Галичини тому, бо вона ворогом — Україні. І тоді вперше у весь зріст ставала перед галицькою політичною проблемою зріла проблема: залежність долі Галичини від безпосередньої українсько-російської війни, веденої виключно в ім'я власних національних інтересів і виключно власними силами. При переході за Збруч маяв зморенням галиць-

Вчіть своїх дітей ощадності і постарайтеся для них о пушку і книжку ощадності

Кооперативного Банку „ДНІСТЕР“
Львів, вул. Руська ч. 20.

ким воював образ Київ, того Київ, що і нині, після десяти років, є може ще сильніше — символом української волі.

Не вдалося. Польська армія, яку залишено позаду, збудувала державну Польщу. Російська армія, яку побачено вперше, після ріжних перипетій воєнного щастя — остаточно відбудувала державну Росію. З „Соборної і Суверенної“ осталися лише автономні права одної частини українських земель, атілені до Союзу Радянських Республік. З ідеї, яку понесла на Велику Україну УГА — осталися лише ідеї. Виписані на ній ріжні дати. А між ними дата переходу за Збруч на першому почесному місці. І тому ця дата хоч одна з найсумніших — є теж одною із найсвітліших. Хто поменшує її значіння та хто її негує — той не має зрозуміння, що значить у житті народу — Ідея.

І. К-н.

„Нова Зоря“ і ідеологія гетьманців.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ „ДІЛА“

Згідно з застереженням ш. автора, друкуємо цього листа без зміни змісту, за винятком уривкового припису. Ногожучийся у цілому з гострою критикою бой. діяльності „Нової Зорі“, не можемо прийняти на свій рахунок монархістичного вурчання ш. автора, а якого теж походить неспівне його відношення до демократичної програми УНДОб'єднання. — Ред.

Високоповажаний Пане Редакторе!

В ч. 48 „Нової Зорі“ в статті п. С. Томашівського є одне твердження, що „Н. З.“ „ніколи не ставилася проти ідеології Липинського“ і друге, дещо іронічне, що „Діло“ є органом більше гетьманським ніж „Нова Зоря“, „тому, що до „Діла“, редагованого п. Мудрим, Липинський пише, а до „Нової Зорі“ не написав ні одного рядка“. Щоби вяснити парестію мого становища до „Нової Зорі“, щодо якого серед громадянства розповсюджуються умисні і ненавмисні неввічливості, прошу Вас, Високоповажаний Пане Редакторе, не відмовити помістити оце вяснення на сторінках „Діла“.

Почну з першого твердження п. Томашівського. Воно зовсім не вірне. Не вірне тому, що „Нова Зоря“ хоч і не назвала, правда, ні разу мого імені, але виступала і виступає проти репрезентованої мною ідеології від часу, коли фактичним політичним провідником цього органу став п. Томашівський.

Від кількох місяців заборонили мені лікарі читати політичну пресу. Тому не знаю, що писалося в „Н. З.“ за ці місяці (на вищезгадану статтю п. Того звернув мою увагу випадково один з моїх приятелів). Але і давніших чисел „Н. З.“ вистає, щоб доклати, яка прірва лежить між нею і нашою ідеологією.

Ми думаємо, що одним з перших завдань провідних верств українського громадянства є виховування цього громадянства в дусі ідеалістичним. Велі нації ведержави, нації ще не сформовані, ставали націями державними шляхом догого і непохитної боротьби за певну ідею. В минувшні були це ідеї релігійні, ідеї династичні, ідеї станові. Тепер висуваються наперед ідеї соціально-політичні. Причм не було в історії прикладу, щоб якаясь ідея перемогла вразу, в життя, склалася, одного покоління. Велі нації переходили через періоди упадку, всі мали своїх неудачників та мучеників. І перемогла ці, що своїх неудачників і мучеників шанували, та із ідеєю вірними аж до перемоги залишалися.

В цьому завжди допомагала їм релігія. Зокрема католицизм, завдяки своїй більшості, відіграв величезну роль в формуванні і відродженні нації, навіть тоді, коли вже не діяв більше ідеї релігійна веда ці нації до бою. Для українського громадянства досить згадати білоруську відому прикладу Польщі та Ірландії. Чи могли Ірландці та поляки в такий боротьбі — перші за здобуття, другі за відродження своєї держави — обійтися без помічі релігії, без помічі духовенства, без сильної віри в Бога, віри в Христа, ще навчили своїм прикладом і смертю на хресті терпеливо переносити всі турми, ваторгам і еміграції всі невдачі і найтяжче горе. Тому, кажемо ми, українському громадянству, щоб стати зрілим, державною нацією, необхідний державний ідеалізм, опертій на релігію, на церкву, на вірність.

Якже ставиться до цього питання „Н. З.“? Осмішування ідеалізму належить, здається, до одних з її головних завдань. Наприклад в ч. 51 з 1925 р. в статті „Ідеї і громадянство“ читаємо: „Останні наші нещасть випали на нас саме через ідеї“, бо „ідеї правдиві, своєчасні“. І зміло ширше! серед громадянства мусить своєю останньою приносити тільки користь і задоволення“.

Мия думаємо, що всі нещасть випали і будуть падати на нас не через ідеї, а через те, що українське громадянство досі не було адекватно глибоко перейнятиме ідеями і, за виключенням одної доби Хмельницького, фанатично боротися за ідеї. Брак національної дисципліни, визвольний і ідеї ідеї індеферентності, українське отаманське індивідуалістичне дучезнаство, породжене неповнозначним для ідеї; повна відсутність авторитетів, для оцінки яких бракує критерія вірності і праці для ідеї; прешті отой одвічний примітивізм-реалістичний політичний оопортунізм, що за цілу негального задоволення і негальних користей поараджував всі українські ідеї і всі українські провідники — ось що не цей день держить в стані погною для державних ідеалістичних націй безідейне ведержавне громадянство Української Землі.

Дуже легкій і популярній задачі віддає те пор сій далай і свою ерудицію п. С. Томашівський. Бо коли-ж не на Україні не побороювати ідеалізм по їм того, що приносить користь і задоволення? Чи не на руїнах всіх державницьких українських ідеї поретали в пір'я безідейні „адоромо думачки-реалісти“ русини і малороси? Чи при таких приметах вже старої Русі, державність у Києві не спиралася на піщанику твердиза варягів, що посадили і державу на кия-

чівських столах і Володимира Великого і Мудрого Ярослава? Чи не до планош і сходо тиготіли весь час Галицько-Володимирські князі, бачучи, що нема на місці цементу, що держав би при кулі бездєйств, безпринципне, шукаючи тільки „користей і задоволення“ боєрство, яким вони трапили? Чи довго удержалась українська державна ідея Хмельницького, коли не стало його дядька, що підтверта тодішніх українців від „користей і задоволення“ та гнав їх в бія за однією ідеєю може лиш для їх винуї ідею? Чи багато українців пішло на ідеалістичним поривом Мазепи? І що нині діється з мольою ще кілька літ тому назал українською ідеєю державності?

В одному має слушність п. Томашівський. Тепер дійсно зловживають люди ідеями, та серед українців дійсно пакує велика розбійність ідей. Алеж на ці ліха є тільки одна рада: ширити в українським громадянстві культ державницької ідеї в такій формі, в якій ця ідея може бути здійснена (авдіас наша монархічна форма української державницької ідеї). Проповідучи замість того бездєйств, де значить остаточно адеморалізувати українське громадянство. Бо на бездєйств заробляють люди у всі кому разі значно більше і значно легше, ніж на суженню ідеям, а ідеї розпорощеність не можна перемогти раціоналістичним дучезнаїством і осмішуванням ідей. На розум одного професора завжди знайдеться „лучший“ розум іншого професора.

Дальше в основі нашої ідеології лежить необхідність авторитетів в сучасності і культ героїв в минуштині. Без провідних авторитетів, за якими громадянство іде в нинішній день, і без героїв, які освітлюють його шляхи проміннями вчорашнього дня — не можна помислити державної нації.

Коли мова про історичних героїв, то таким героєм для всіх українців є в першу чергу Богдан Хмельницький. Від нього почалося ціле сучасне українство. Без нього сучасних державних амагів помислити навіть не можна.

Цей самий погляд обороняв арештою і п. Томашівський у своїх передових історичних працях. Але тепер (гл. „Н. З.“ ч. 24. 1929) Хмельницький для нього це „шкідник на церковній ниві“, „тривкий культ якого неможливий“. Що унія тодішня дуже подібна до т. зв. нині „польської унії“ на Волині — не має нічого спільного з традиційною унією в Галичині, про це історик-громадянин „Н. З.“ не вважає потрібним просити галицьке громадянство. Видко по їм завади, що добре тільки те, що приносить користь і задоволення, культ Хмельницького був добрий під Австрію і став дуже недобрий у сучасній Галичині. Шкода тільки, що п. Томашівський не

ОСИП СТЕФАНОВИЧ

РАНИШЕ РОМАН ЗУБИК

ЛЬВІВ, ВУЛ. ГАЛИЦЬКА Ч. 16.

ВОВНЯНІ НОВОСТИ
ДЛЯ ПАНИ
НА ПЛАЩІ, КОСТЮМИ
І СУКНІ.
ШОВКИ
у великому виборі.
ВОВНИ АНГЛІЙСЬКІ І ПРАСІ
НА МУЖСЬКІ ОДИНИ.

повчив одночасно, як при такій змішаності поглядів професорів національної історії можуть поводитися серед даної нації історичні герої.

Ще менш, ніж культ Хмельницького, можливий, на думку п. Томашівського, культ Мазепи або Орлика, бо це „повні нещастини“. Герої-ж п. Томашівського, мусять бути обов'язково удачливими. Цікаво, як пояснить п. Томашівський читачам „Н. З.“ культ наприклад таких нещастинків емігрантів, як Костюшко або Кошут, що стали, не вважаючи на своє нещастинство, національними героями державних, а не рабських, націй.

(Продовження буде.)

В. Липинський.

„Бідні білі“.

Берлін, 10. липня 1929.

I.

Знаменитий португальський мореплавець Бартоломео Діас осягнув в 1487 р. південний шпиль південної Африки і назвав його *Cabo tormentoso*, по нашому: ріг терпіння. Та хоч сам він цього не був свідомий, що завдяки його відкриттю перед людьми отворилася нова сторінка всесвітньої історії, то проте пізніше виявилось, що ось знайдено точку, з якої можна було осягнути водним шляхом обидві Індії, Австралію, Індонезію, Китай, Японію і Пацифік, отже новий величезний і до тепер на заході цілком незвіданий світ. Іспанський король Іван II. уже здавав собі трохи справу зі світово-політичними можливостями і наслідків цього відкриття, бо перетвар „ріг терпіння“ на „Cabo de Boa esperanza“, „ріг доброї надії“. І справді, на противі цілих 352 років, аж до дня відкриття суєцького каналу (1869 р.) десятки тисяч кораблів обіхало південну Африку, несучи в східній світ культуру, славу і підбій білого чоловіка. Осьтак південна Африка ввійшла в кругі світової історії. Вже швидко появилися на її побережжях перші європейські оселі. Нюїрами в цьому напрямку були голландці. В 1601 р. вони організовують перших поселенців політично, творять т. зв. „Кад-Кольонію“. Але чим далі, тим більш очевидним ро-

диться величезне стратегічне значіння Капу. Тож „природним“ наслідком цього процесу було, що в 1795 р. англійці заняли Кап — як було сказано — „рятуючи його для голляців пера загарибаним французі“. Після миру в Амстердамі голляці сповідали повернути, але „рятуючи“ її щераз в 1806 р. забрали анова з цієї цього часу більше з рук не випустили. І раз уже осадовившись на південноафриканському ґрунті, британці не спочивали. Вони крок за кроком щераз далі поширювали свої впливи, ґрими, насьильством, зручно плетеною інтригою, організацією і дипломатією адобували собі в випрошували з півночі все нові і нові простори. Забрали агодом від бурів Трансваля і Оранґ, створили обидві Родезії, північну і південну. Забрали Наталь, загорнули Басуту, загарибали колишню імперію західної Африки і з усіх отих областей і просторів створили після війни велику Південно-африканську Унію. Вони завжди мотивували свої вчинки якимись високими етичними ґесами, завжди когось „рятували“ або „боронили“, і при всім тім затримували свою основну племінність, оті британські очі зазираючи в рука згребущі. Але нині бачимо результат: Південно-африканська Унія є одним з підставових степів, на яких тримається т. зв. Індоморська Бритійська Імперія.

II.

Нині перепливає через 160 кілометрів довгий суєцький канал понад 5.000 кораблів річно. Проте Суєз тільки зменшив, але ще далеко не усунув світовополітичного значіння Капу. З огляду на свій глибокий хід тільки воляла флот та все ще є примусена опливати в дорозі на схід цілу Африку. Але я сам по собі, через колонізацію і господарське планання країни, Каз сильною придбав на значіння. Півд. Африк. Унія постачає нині 3/5 усього світового добування золота. З тутешніх останлених копальєв дімають (Кімберлей) вигребано десятки мільянів фунтів. Країна посідає величезні багатства ґіт, хрому, азбесту і платини. Разом з тим, тутешня земля є одною з найбільш родючих на світі. Посідає безконечно багаті ліси. На тутешніх просторах степах пасуться мільйони овець а великої скоту. П. А. Унія є одним з найбільшх світових

АНТІН РУДНИЦЬКИЙ.

Москва і Ленінград.

Вражіння.

II.

Три старі особливості Москви є одна нова: мавзолей Леніна. — „Красная площадь“ і Кремль. — Музей і церква Василя Блаженного.

Пригадую собі, що в пєсі Андрєєва „Дні нашої жині“ кажеться, що кожний приїзний із провінції до Москви мусить обов'язково піти в три місця: до Третьяковської галєрії оглянути найбільший збір архітектурів російського мистецтва, до Собору, послушати найкращого в Росії хору і до „сандуковських бань“ — подивитися (пробуючи на власному тілі) на найліпшу московську лазню. Після того можна відіхати до дому з чистою совістю, що знається Москву. Приїхавши до Москви тепер — можна оглянути і Третьяковську галєрію, і піти до „сандуковських бань“ — зовсім як за часів Андрєєва! Віднаї тільки третій есенціональний унікат старої Москви: хор в Соборі. Він не існує вже від часів революції; зате має тепер Москва щось, чого справді не пропустить ні один приїзний, без ріжнції, чи приїхав він з глухої сибірської оселі, чи з Нью Йорку. Це мавзолей Леніна на Червоному майдані („Красная площадь“) у стпї серця Москви — Кремлю.

Дорога від Гранд-готелю до Кремлю близька — одна-дві маленькі вулички, не більше п'яти хвилин ходу. У самого входу на Червоний майдан — малесенька капличка. Перед нею куди більше діла ніж перед другими; стоять у двох рядах і витягають руку по милостині до всіх побожних, що заходять в капличку. Побожних? Ні, туди не тільки входять побожні і віруючі — а і всі ті, що, приїхавши вперше в Москву, хотять подивитися на її історичні цінності. Ця капличка — це славна Тверська ікона, перед якою ні один з царів не забув поставити свічку, ядучи на війну, або маючи до виношення важні

державні діла. І тепер у тій капличці піл в різні весь день бурмоче під носом молити й охоче дає себе цілувати в руку кожному, хто таким поцілунок гадає зблизнитися більше до неба...

„Красная площадь“: величезний майдан, форми рівнобіжника. Коли виходиться на неї, ідучи від Тверської ікони, тоді минається історичний музей і зразу проти себе, на другому кінці майдану, бачиться церква Василя Блаженного, ліворуч довгожий будинок „Государственнаго Универсалнаго Магази́на“, праворуч — Кремль. Це — посередині Москви — маленьке місто для себе, кругом оточене високим червоним муром, памятаючи ще часи... впрочім годі запускатися в історію. В кожному разі: давно це мусіло бути, коли цей мур мав і міг ставати захистом перед наступом ворожих військ! Ще тепер видно в мурі малесенькі отвори, в які мабуть колись устромлювали пушки, а на чотирьох рогах величезного майдану, який займає Кремль, — вежі, з яких мабуть колись варіанники давали знати, що діється в обсягу їх зору. Колись... А тепер? Тепер про Кремль може сказати тільки те небогато, що видно з нього на зовні. Бо в Кремлі, в найстарій царській палаті Росії, в якій до Петра Великого жили царі і до якої вдатки, коли столицю перенесено до Петербурга, всі насаїдники Петра аж до Миколи II. виключно приїждали на коронацію — а тому Кремль міститься нині найвища влада всього Східно-Східного Союзу і мешкають в ньому найвищі достойники. Отже, розуміється, відно цікаве око не може подивитися, як виглядає Кремль внутрі. Видно тільки цілу масу золотих церковних бань, — можна думати по їх скілько-сти, що на просторі, який займає Кремль, себ-то тому, який є оточений муром, стоїть до десяти церков! Від сторони ріки — Москва — яка плавне недалеко, видно великі, старі доми. Це мабуть палати. І видно — хоч око ледяно-ледяно його дозирає — часті дзвона-великана „Івана Велико-го“, який при виношенні на церковну дзвіницю — „було це давніми літами...“ — плава, і так і досі лежить, до половини заритий в землю. Це і все, що бачив я з Кремлю. Кажуть, що в ньому м. і. є і славна „Обухейна палата“ — колишні пом-

іщення для царських скарбів, що мабуть і досі служать тій самій цілі.

Напроти головного входу, т. зв. „Спаский воріт“, з яких і в які без перестанку виїзжають і відїзжають автомобілі, — бачимо невелике кругле підвищення, до якого веде кілька сходів. Це — давнє місце казни, на якому стинали головні злочинцям; саме проти кремлівських воріт — щоби цареві не потрібно було далеко трудитися, коли хотів бути присутнім при тій короткій, але — для глядача — приємній операції.

На право від Спаских воріт, під самим муром Кремлю, дві невисокі дерев'яні трибуни. Нині члени уряду, чужинні амбасадори і т. д. приймають дефіляди і пригавдаються масовим обходам у жовтневі або травневі дні. Дивно відбивають ті, а звичайних дошок свіжо-збудовані трибуни — посеред старинних мурів і памяток Кремлю і „Красної площаді“.

Поміж двома трибунами, трохи висунувши вперед, серед чотирьохкутника зеленої трави — малий дерев'яний бляк, темно-бронзової краси, на ньому декілька таких-же менших; цілість робить вражіння мініатюрної, присадуваної, чотирьохкутної шрамлі. Поадовж цілої фронтальної стіни, над віхідними дверима, п'ять букв: „Ленін“. Це — мавзолей Леніна.

Що-дня між своєю та восьмою вечером мавзолей відкритий для відвідувачів. І що-дня вже довго перед своєю товориться довгождана черга, яка з наближуванням години відкриття мавзолею, досягає імпонууючої довжини. Іду здалека трамваєм чи автобусом, явлю дозого вужа з людських тіл, кількакратно скручуючись ізза браку місця. Стоїть у черзі поодинокі — і поодинокі впускають у мавзолей. У двері 3-х красноарміїців з рушницями.

Входжу в середину. Сходами, дуже високо освітленими, сходиться який дива поверхня відкриті двері ведуть до малої кімнати, ще більш залитої світлом. Чотирьох жовтєрів — почесне на сторожі. Посередині, на підвищенні, під високим віком — забальсоване тіло Леніна. Виглядає так, як його знаємо з усіх фотографій. Близько

А для нас українців пам'ять Покиданця — дорожньою, бо він ціла життя своє працевдав і служив прислужитися своєму народові, причаїтись до його розкою і добра. Ного захотіло серце, що так любив людей, горіло справнім вогнем любовю до всього, що рідне. Як пробирався

нищо терпіти щось такого, що є зроблено німцями (маде ін германі)". — Справді: поруч ославлених Хурхліів, Хамберліів і т. п. покутує в денник пустих головох і „маде ін германі" („майд ін джермені").

Зі спортивного життя.

Українська лікарська спортова порада.

Статті в „Ділі" й інших наших пресових органах про потребу лікарської поради для українських спортсменів зробили своє. В цій справі ініціативу Українського Гігієнічного Т-ва підбула недавно анкета наших спортово-руханкових установ, яка висказалася за негайним введенням такої поради в життя. З тією метою вибрано тісніший ініціативний комітет, до якого ввійшли: проф. Гайдучок, д-р Саламачук і пп. Жарський та Білостоцький. Українські спортово-руханкові товариства у Львові будуть відповідно оподатковані на закупню потрібних приладів, оплату льокалу для поради й інші кошти, зв'язані з її оснуванням і введенням в життя, при чому й наші неспортові установи та поодинокі громадяни, що розуміють вагу такої поради, не відкажуться

певно також від підтримки цієї потрібної інституції. Не сумніваємося, що українська спортова порада у Львові віддаватиме вже в найкоротшому часі добрі прислуги нашому спортовому рухові.

А-кляса львівської округи.

З інформаційного обов'язку подаємо нашим читачам такі слухи про можливі зміни в мистецтвах А-кляси львівської округи: Денкі спортові круги роблять заходи, аби анулювати змагання Ревера-Гакоаг з попередньої неділі, що закінчилися вислідом 2:2, з якого обидва змагання й обидва внісли протест (суджував п. Стоцький). А що і протест України проти програних у Стрию змагань з Погоні-Стрий ще теж остаточно не поданий, то не виключено річ, що і змагання Ревера-Гакоаг і змагання Погонь (Стрий)-Україна будуть розіграні наново. В такому разі в таблиці мистецтв А-кляси могли б зайти навіть поважні зміни. Невідомо теж досі, чи Гасмоней грати-ме за вдержання в А-клясі з Реверою, чи перетрим жидівська дружина розіграє ще рішаччі змагання з Ресонією, з якою має таке саме число пунктів (по 7), але гірше відношення

воріт. Сяк чи так, деякі зміни в таблиці мистецтв А-кляси львівської округи не є виключені.

Наші лешетарі пригтовляються вже до зими!

З кругів наших лешетарів, агуртованих Карпатському Лешетарському Клубу у Львові, довідуємося, що керманічі клубу вже тепер пригтовляються до найближчої зими. Мій змисл проєктують вони влаштувати (поки що наймити) вигідну домілку на зиму в Саласк-й уладити цієї зими два більші лешетарські змагання: одно за мистецтво Львова, друге (при кінці зимового сезону) за мистецтво цього краю (сентуально й Закарпаття). Після цього варто відмітити, що управа К. Л. К. зробила енергійні заходи в справі організації українських лешетарських клубів на проєкт. Досі внесено вже статуту для заснування таких товариств у Перемишлі, Станіславі й Косові. В інших містах акція в цій справі повному ході. При кінці слід іти подати відому радисну вістку, що К. Л. К. приступив вже в найкоротшому часі до закупки у Саласку парцелі під власну домілку.

ОГОЛОШЕННЯ

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

„Вертеп Наших Днів" Галантіона Чіпки і Ле-ле.

Журавно, четвер 18.VII.
Буршти, п'ятниця 19.VII.
Отинія, субота, дня 20. VII. 1929.
Коломня, неділя, дня 21. VII. 1929.
Городенка, понеділок, дня 22. VII. 1929.
Сиктин, вівторок, дня 23. VII. 1929.
Косів, середа, дня 24. VII. 1929.
Жабів, четвер, дня 25. VII. 1929.
Яблонів, п'ятниця, дня 26. VII. 1929.
Печевіж, субота, дня 27. VII. 1929.
Станіславів, неділя, дня 28. VII. 1929.
115 1-4

Львівський Український Театр під дир. Я. Карабівича.

Вигода:
18/7 „Чесна Сузанна".
19/7 „Тітка Чаря".
Ведіж:
20/7 „Вій".
21/7 „Осінні маневри".
22/7 „Запорожець за Дунаєм".
23/7 „Чесна Сузанна".
24/7 „Хмара".
Доанна:
25/7 „Базар".
Брошні:
26/7 „Осінні маневри". 93 4?

Український Театр під Дир. Івана Когутяка:

Вигода:
18.VII. четвер: Чесна Сузанна.
19.VII. п'ятниця: Король життя.
20.VII. субота: Жінка вишест.
21.VII. неділя: Ой не ходи Грину.
Ведіж:
22.VII. понеділок: Пташки з Тиролю.
23.VII. вівторок: Король життя.
24.VII. середа: Кума Марта.
25.VII. четвер: Маруся Богуславна.
69 4-?

Великий Міський Театр:
Четвер, 18-го липня год. 8-15 веч.
Виступ театру „Qui pro quo": „Кабінет воїнських фігур".

П'ятниця, 19-го липня год. 8-15 веч.
Виступ театру „Qui pro quo": „М. С. 3-або „Пам'ятай про мене". Прем'єра.
Малий Театр:
Четвер, дня 18. липня в год. 7-30 веч. „Пан Лямберті".
П'ятниця, дня 19. липня в год. 7-30 веч. „Пан Лямберті".

Кіно.

Аполло: Ми американці. (Для покоління).
Кольєр: Дочка полку (Про Сим) Вулиця сподів. (Бері Келермана).
Цей: У країні срібного льва. (Бері Келермана).
Ціна: Револьюція в Китаї. Виступ російського хору.
Марусявка і Шанпан (Пале де Лівис).

За редакцію відповідає Олександр Костик. Ціна: 10 копійок. Видавець: Іван Миколайович Співак „Діло".

Оаза: В полум'ї життя.

Пазза: Дівчина зі спелюни.

Пасаж: В погоні за смертю (Лізі Дагонер, Бері. Генке).

Утіха: Ненормальний. Чепдін як боксер.
Химера: Пригоди брїг. Жерарда.

Фатаморгана: Президент (Можухів).

Д-р ВАСИЛЬ ШУРАТ.

Пісня Просвіти

Сонце з висогого неба
Хайб нам дає дає життя;
Волі шукати нам треба
В асного сонця Просвіти.

Прапор Просвіти — це знак
Наших найвищих бажань:
Старець чи молодік-юнак,
З нами під прапор наш стань!

Світло знання і науки
З міста в село перекинем
Братові брат подасть руку
Ми вже в неволі не згинем.

Прапор Просвіти — це знак
Наших найвищих бажань:
Старець чи молодік-юнак,
З нами під прапор наш стань!

Викнем темряву з хати,
Ворог укривити не зможе;
Видрем у нього всі втрати
Ти допоможи нам Боже!

(ОСМОМІСЛ.)

Просвітні гимни

Сонце весь мир огріває
Чарок своєї руки,
Зерно в землі оживляє
Родить буїли колаєси.

Так і просвіта огріває
Всі українські серця,
Збудить в нас яснї надії,
Смукот розвіє з лиця.

Гайне як сонячна диня
З п'ятки виводить світні!
Так нас Просвіта єдина
Виведе, брати, з біди!

Гляне, як сонце, до хати,
Скаже, як треба нам жити,
Всіх нас пригорне, як мати,
З ланом боротись навчить.

Хайже батьки всі і діти
В ряд просвітницький стануть,
Давнєм прапор Просвіти
Правді освітимо путь.

В лави Просвіти ставлямо,
Вірні України сини,
Сміло-відважно вступаємо
З тямом до бою, брати!

Оба ці тексти оголошуються для хорошеї композиції гимну, при чому можна прислати тільки медалью на адресу Т-ва „Просвіта" — Львів, Ринок 10. З присланих дотепер композицій журі не признає жодної за відповідну. Рівночасно зазначається, що композиція Ярославенка до сай д-ра В. Шурата (малюнка Тюрбана) не є гимном „Просвіти". — Ювілейний Комітет Т-ва „Просвіта". 92 2-3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

АБСОЛВЕНТ гимна — вранний інструктор, гадать змич на янї на село, на цій шкільний рік, від зарп. 112 1-3

В СІЛЯКІ годинникарсько-ювелірські роботи виконує найстаранніше Довбровський-Розважівський Львів (Готель Жорка) вул. Академічна ч. 2. 1366 а) 56-7

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше на правлений у найбільшій годинникарській роботі Івана Зельтенрайха Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінцій просимо репараций прислати почт. ою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 2199 171-7

В ОКОЛИЦІ ХОДОРОВА парнедо-ється фільварок. — Земля добра. Нитий гостинець до близького міста. — Згодошення рефактантів до Адміністрації „Діло" під: „Фільварок". 104 2-3

ПАННА з інтелектуальної родини, пристійна блондинка, не біла, обралоюна і господарна — бажає пізнати зна браку знакомства інтелектуального, старшого мужчину на гарній становищу. Неанонісний, серйозні згодошення з фотографією слати до адміністрації „Діло" під „1.000". 97 3-3

ЛІЖКО кухонне 13 зод. Сітвуле 40. Сирникове тапироване 50. Укнвалі 5. Дротини Виллади 27. Матераци і подушки 30 зод. Волосини 75. Отомани гобелінові 55. Канакіні розкладні 45. Буфалки розкладні 45. Ліжко москитне 200 золотих. ЗАКС, Ліндога 6. 426 6-10

ГРЕБЕНІВ, ПАВІОН „ЗЕЛЕМІН" по-ручає сніжний покій з бальконами. Харч добрий. Ціни помірковані. — Згодошення приймає: инж. Козаневич, Гребенів. 2300 5-10

АПТИКА в гірській фабричній місцевості до виїзду від 1. вересня. Інформації уділює Заряд школи в Струтині Вишній п. Рожнітін. 117 1-2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

9 зол. | ВЕСІЛЬНІ ОБРУЧКИ | 9 зол.

з 14-карат. золота, від 9 зол. тільки у Б. ГРИНБЕРГА Львів, вул. Сикстуська 4.

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.

Скріплювання зінтаються зубів пльомбування й винищення зубів без болю. Штувні зуби в качуку і золоті після найновішої системи. Пациєнти з провінцій полагодується в найкоротшому часі. П. Г. Урадонені (студентів значна зниж. 57 на. Тел. 65-73. 3-5

Хінсько-срібне столове нааряття глале і фасонове продає найдешевше

„ДОСТАВА"

у Львові, вул. Руська ч. 20, в Перемишлі, Ринок ч. 23, в Тернополі, вул. Писудського ч. 6. 2290 8-10

Різьбарсько-камінна робітня (солов'ячків (надмогильні) та фігури з тесаного каміня, мрамора, граніту і сієніта.

Людвик МАКОЛЬОНДРА

Львів, вул. св. Павла 19. — Тел. 58 (проти нової брами Личаківського цвинтаря).
виконує: Гробниці, наплічні вітати, будівляні роботи, парники, сході і т. д.
піднімається виконанням складних робіт також на провінції по цінах можливі найнижчих. 107 5-1

ЛІЖКО кухонне 13 зод. Сітвуле 40. Сирникове тапироване 50. Укнвалі 5. Дротини Виллади 27. Матераци і подушки 30 зод. Волосини 75. Отомани гобелінові 55. Канакіні розкладні 45. Буфалки розкладні 45. Ліжко москитне 200 золотих. ЗАКС, Ліндога 6. 426 6-10

Спеціаліст безут. деріах, серця і нирок

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

439 Пересвітленія Рентгеном. 11-3

Спеціаліст шкірних, венер. нирок

і косметичн

Д-р РОМАН ДОЛЬНИЦЬКИЙ

орд. від 3-6 попол. Гаубока 18 тер. — Кварцева ямпа, Діатерм.

Конкурс.

ПОВІТОВИЙ СОЮЗ КООПЕРАТИВІВ у Городку Гайлонським оголошує конкурс на:

1) ТОРГОВЕЛЬНОГО РЕФЕРЕНТА
2) ОРГАНІЗАТОРА КООПЕРАТИВІВ

Від кандидатів вимагається мати не менше 6-місячної успішної практики при чому в П. С. К. та знання кооперативного законодавства. Організатор буз-би не повинен бути членом кооперативу. Завдання кандидатам дається в прилогах і докладах на життя слати на руки Голови Виборчої Ради П. С. К. Д-ра Степана Ягала.

За Надзірну Рад. П. С. К. Голови Д-р Степан Білий Роман Паламарчук секретар.

113

Конкурс.

Мієстрат міста Ковчині оголошує конкурс на будову санітарної стіни.

Розмірність сіті 5 до 5 км (1 до 1 мигаючи точок). Оплатити об'єкт за лінійні складати до дня 23. липня 1929 року. В цьому дні наступити відкриття конкурсних проєктів.

Мієстрат застерігає собі право відкрити офер, без огляду на угоду.

Ковчині, 18 липня 1929.

Буржистр: Стефан Сирин.

106

Ширіть наш часопи